Costel BABOŞ

# POVESTE NETERMINATĂ CU O PISICĂ MOARTĂ

Deşi neterminată, aşa cum specific şi în titlu, povestea a început într-o joi după-amiază, cînd Petrişor a' lui Chemeşe (Chemeşe i se spune în batjocură, numele neamului lor fiind Covată), hălăduind cum îi era obiceiul, prin Surpături, s-a întors în sat aducând cu el o pisică moartă şi, pe deasupra, neagră ca tăciunele.

- O ţinea, blăstămatul, de coadă. Cre' că moartă era; că nu mişca, nu nimic.

Şi nu minţea văduva lui Cocean. L-au văzut şi Piscoi, Mălai, bătrânul Ţepeneag, Vornic, ba chiar şi Lae, căldărarul, care la ora aia vedea deja dublu. Dublu îl văzuse şi pe a' lui Chemeşe; şi pe fiecare din ei, cu câte două mâini, două picioare, numai pisică a văzut una singură, de cealaltă ferindu-şi privirea.

- Ho ducea ca p-un lămpaş or' ca p-un d-ăla, d-al popii, de pute-a tămâie... Haşa să mă trăsnească!

Şi nici Lae nu minţea.

Iată, de altfel, ce-am aflat chiar din gura lui Petrişor:

- Am dus-o, da, de coadă şi cu capu'-n jos, pân' acasă.

- Şi ce-ai făcut cu ea? l-am întrebat.

- Nimica, zău, că n-am apucat. Am ascuns-o numa', în fundu' grădinii, să nu dea careva peste ea până să mă-ntorc eu, ziua următoare, de la şcoală. Voiam să-i scot ochii că încă-i mai luceau şi mi-a povestit bunica odată că acolo stau draci şi, dacă-i scoţi ochii, dracii nu mai pot să iasă şi după aia poţi să aci ce vrei cu ei.

- Şi?

- Pe-ormă, când am venit de la şcoală, am uitat de ea. Am alergat cât am putut de repede la mama să mă plâng de ce mi se întâmplase. Cum d-na învăţătoare ne pusese să ne numărăm degetele de la mâini iar lor, la toţi, le-au ieşit câte cnci, numa' mie şase la una iar la ai'laltă şapte. Mama mi-a spus că îs tolomac rău şi c-o să rămân repetent, dar, pe-ormă, când din întâmplare mi-a văzut mâinile, a scăpat oala ce tocmai o luase de pe foc şi numa' sarmale-au fost pe jos şi pe picioarele mele şi pe ale ei. M-a dus la

tata care începuse de cu dimineaţă să cosească în grădină - mi-a stat inima-n loc să nu dea cumva peste pisic - şi mama a strigat aşa de tare că tata era să-şi cosească picioarele. Ce ai, nebuno? Atunci, mama m-a spânzurat de mâini în sus, arătându-i tatei degetele câte le-aveam. Tata, când a văzut ce-a văzut, a început să-şi facă cruce cu cutea de la coasă.

După cum vă puteţi imagina, ştirea s-a răspândit ca fulgerul. Nici n-au apucat a' lui Chemeşe şi fiu-său să ajungă la felcerul Panait că parte din sat se şi strânsese în jurul lor să vadă şi să audă şi, dacă se putea, să şi pipăie.

Până şi felcerul Panait s-a înspăimântat când a văzut copilul:

- Cum, aşa peste noapte?

A început să-i înjure pe toţi sfinţii şi dracii, dar mai ales pe cei care nu-i trimteau un medic adevărat, că el n-aea cum să le ştie pe toate. Până la urmă a dat telefon după maşina salvării din Crasna şi aia a venit, da' târziu, că nu era decât una şi parcă atunci se apucaseră să nască toate femeile din satele vecine.

- Tocmai la Cluj ne-au dus, a povestit Neculai a' lui Chemeşe după două zile când s-a întors, că ăia din Crasna n-au vrut să-l primească.

- Şi ce i-au făcut băiatului, ce-i fac?

- Îi fac tot soiul de analize şi-i pun tot soiul de întrebări. Petrişor le-a povestit şi despre mâţ iar ăia m-au trimis să vin după el, au spus că cine ştie, poate că să aibă şi mâţul vreo legătură.

Aşa că a lui Chemeşe s-a pus pe căutat mortăciunea, dar de găsit, n-a găsit-o, cu toate că a întors toată grădina pe dos. Parcă intrase în pământ, nu alta.

Dacă am fi ştiut noi atunci ce nenorociri aveau săcadă pe capul nostru...

Cam la o săptămână, s-a întors şi Anuţa, femeia lui Neculai. Şi-a spus că Petrişor îşi amintise cum, înainte să fie dus la felcer, dăduse fuga în grădină, luase pisica de coadă şi-o aruncase peste gard în trifoi la Zbârcea.

Şi iată-l pe Neculai a' lui Chemeşe tăind trifoiul lui Zbârcea fără să ceară un ban. Şi numai după ce l-a dat gata şi-a amintit Zbârcea că găsise pisicu* de mai demult, încă nu puţea, dar că îl aruncase şi el, mai departe, în ograda lui Sfătu, să nu-i aducă ghinion.

- N-ai găsit un mâţ mort şi negru, în ogradă la tine? s-a interesat Neculai.

- Ba găsit, cum să nu, a recunoscut Sfătu, da’ m-am scăpat şi eu de el. Vezi de-l caută la Pârjoală.

A alergat Neculai la Pârjoală.

-... un mâţ mort... negru, da.

A alergat şi la Orbăneasa.

- Du-te la Dumitru...

De la Dumitru fuga la Piscoi, de la Piscoi la Trascău, de la Trascău la Petriceu şi tot aşa prin tot satul.

De ce să mint, pisica a trecut şi pe la mine într-una din seri, eu cu mâna mea am aruncat-o mai departe, la părintele Duhan.

Iar de la părintele Duhan a ajuns la Pruncu, de la Pruncu la Căţoi şi, cum am mai spus, a colindat satul întreg.

Lui Petrişor i-au dat drumul abia după trei săptămâni, când ne-am făcut şi noi apariţia la spital, clinică ori ce era; mai bine de jumătate de sat.

Ne crescuseră şi nouă degete în pus, false şi anapoda. Mie, de exemplu, mi-au ieşit din palmă, ca un fel de cârlige. La alţii le-au crescut pe dosul mâinilor, altora le-au ieşit din coate... Dar nu numai degete şi-au făcut aparţia, ci şi urechi, coarne (ce-i drept, dintr-astea mai rar), nasuri, ochi şi încă ceva ce nu pot să vă spun.

Când ne-au văzut doctorii din Cluj, s-au luat cu mâinile de cap.

- N-avem ce vă face, oamenii lui Dumnezeu! Plecaţi, plecaţi acasă, să nu-i molipsiţi şi pe alţii. O să trimitem noi pe cineva acolo, numai plecaţi o dată. Şi luaţi-l şi pe ăsta.

Era vorba de Petrişor al nostru. Văzându-ne, a început să plângă de bucurie, deşi arătam cum arătam. În drum spre casă i-am pus toate acele întrebări de la începutul povestirii. Nu ca să fac pe detectivul, ci din pură curiozitate.

Cât despre pisică, nu mai ştim absolut nimic. Se pare că ultimul care-a văzut-o a fost a’ Crăciunii. Ieri, când am trecut pe la el, mi-a mărturisit că a găsit-o într-o dimineaţă n bătătura casei.

- Şi-atunci? l-am întrebat.

- Şi-atunci, ce?

- În ocolul cui ai aruncat-o în continuare?

- În ocolu’ nimănui, a făcut mirat a’ Crăciunii. Am zvârlit-o numai, peste poartă, în mijlocul drumului, s-o mănânce câinii...